

Sygn. akt: III AUa 798/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Godlewski

Sędziowie: SSA Jacek Zajączkowski (spr.)

SSO del. D. Rzeźniowiecka

Protokolant: stażysta Agata Józwiak

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2013 r. w Łodzi

sprawy **P. J. i I. O.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.**

o składki,

na skutek apelacji P. J.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

z dnia 21 lutego 2012 r., sygn. akt: VIII U 181/11;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 798/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 grudnia 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. stwierdził, że P. J. jako członek zarządu (...) spółki z o.o. z siedzibą w Ł. ponosi odpowiedzialność całym swoim majątkiem za zobowiązania spółki z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenia zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od grudnia 2004 r. do sierpnia 2006 r. w łącznej kwocie 154.480,20 zł, na którą składają się należności z tytułu składek oraz odsetki liczone na dzień 20 grudnia 2010 r.

Decyzją z dnia 20 grudnia 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. stwierdził, że I. O. jako członek zarządu (...) spółki z o.o. z siedzibą w Ł. ponosi odpowiedzialność całym swoim majątkiem za zobowiązania spółki z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenia zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od grudnia 2004 r. do sierpnia 2006 r. w łącznej kwocie 154.480,20 zł, na którą składają się należności z tytułu składek oraz odsetki liczone na dzień 20 grudnia 2010 r.

P. J. odwołanie od decyzji z dnia 20 grudnia 2010 r. złożył w dniu 24 stycznia 2011 r. I. O. odwołanie złożył w dniu 7 lutego 2011 r. Obydwaj odwołujący się wnieśli o uchYLENIE skarżonych decyzji. W uzasadnieniu swych odwołań wskazali, iż ZUS wszczął postępowanie w sprawie odpowiedzialności osoby trzeciej bez uprzedniego doręczenia decyzji określającej wysokość zobowiązania z tytułu składek i odsetek czym naruszył przepis art. 108 § 2 pkt. 2 lit. a i d

Ordynacji podatkowej. Organ rentowy nie udowodnił także, że przeprowadził postępowanie wyjaśniające w sprawie sytuacji majątkowej spółki. Odwołujący się podnieśli zarzut przedawnienia należności objętych skarżoną decyzją.

W odpowiedziach na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie.

Na ostatnim terminie rozprawy w dniu 7 stycznia 2012 r. pełnomocnik wnioskodawców poparł odwołanie, oraz wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Pełnomocnik podniósł zarzut przedawnienia za lata 2004-2005 odnośnie P. J. oraz za rok 2005 w przypadku I. O..

Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 21 lutego 2012 roku Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi oddalił odwołania oraz zasądził od wnioskodawców na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w Ł. kwoty po 3.600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Wydając powyżej rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy ustalił następujące okoliczności faktyczne:

(...) spółka z o.o. z siedzibą w Ł. przy ul. (...) powstała w dniu 3 grudnia 2002 r. Udziałowcami w spółce byli J. O. i I. O.. Zarząd spółki od początku jej działalności stanowili I. O. jako Prezes Zarządu i P. J. jako Wiceprezes.

Zgodnie wpisem w KRS każdy z członków zarządu był samodzielnie uprawniony do składania oświadczeń i podpisywania w imieniu spółki.

(P. J. k. 57-v, k. 58).

(...) spółki z o.o. mieściła się w nieruchomości, której prawnym

właścicielem była (...) spółka z o.o. W skład nieruchomości znajdującej się w Ł. przy ul. (...) wchodził zespół budynków produkcyjno - magazynowo - biurowych, parking i plac manewrowy.

Ojcem wnioskodawcy I. O. jest J. O.. J. O. poza firmą (...) spółka z o.o. prowadzi jeszcze dwie firmy to jest (...) spółkę z o.o. i PPHU (...). Struktura działalności wszystkich trzech firm była powiązana i polegała na tym, że PPHU (...) produkowała dzianinę, (...) spółka z o.o. farbowała i wykańczała dzianinę a (...) spółka z o.o. zajmowała się sprzedażą dzianiny. Siedziba firm był wspólna. Wszystkie decyzje w (...) spółce z o.o. podejmował J. O. jako zarządzający całą grupą przedsiębiorstw.

P. J. w dniu 13 października 2006 roku złożył rezygnację z pełnienia funkcji Wiceprezesa Zarządu spółki (...). Wniosek umotywowany nieuwzględnieniem jego wniosku o ogłoszenie upadłości spółki oraz nie wszczęciem postępowania układowego. Zgłoszenie spółki do upadłości wnioskodawca zaproponował na zgromadzeniu wspólników w 2006 r. ale nie wniosek ten nie został przyjęty.

Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników spółki (...) w dniu 13 października 2006 r. podjęło uchwałę Nr 1 o odwołaniu I. O. i P. J. z pełnionych funkcji członków zarządu. Podjętą w tym samym dniu uchwałę Nr 2, z dniem 14 października 2006 r., na stanowisko Prezesa Zarządu został powołany J. O..

Pismem z dnia 10 grudnia 2007 r., złożonym w Sądzie Rejonowym dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi w dniu 11 grudnia 2007 r., P. J. poinformował o złożonej w dniu 13 października 2006 r. rezygnacji.

Na podstawie umowy zawartej w dniu 9 lipca 2007 r. J. O. i I. O. sprzedali całość swoich udziałów w spółce (...) D. J., za łączną kwotę 1.000 zł.

Pismem z dnia 10 października 2007 r., złożonym w Sądzie Rejonowym dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, J. O. i I. O., jako (...) spółki (...), poinformowali, iż na podstawie umowy z dnia 9 lipca 2007 r. dokonali zbycia całości posiadanych udziałów w spółce.

(...) spółka z o.o. posiada zaległości z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenia zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od kwietnia 2003 r. do czerwca 2007 r. w kwocie 212.076,42 zł, plus odsetki liczone na dzień 20 grudnia 2010 r. w wysokości 144.423 zł oraz koszty upomnień przedegzekucyjnych w wysokości 184,80 zł.

Zobowiązania spółki z tytułu nieopłaconych składek za okres od grudnia 2004 r. do sierpnia 2006 r. wynoszą łącznie 154.480,20 zł. Na kwotę tą składają się należności:

- na ubezpieczenie społeczne za miesiące od grudnia 2004 r. do sierpnia 2006 r. w kwocie 122.128,35 zł, w tym należność główna - 76.220,35 zł i odsetki liczone na dzień 20 grudnia 2010 r. - 45.908 zł;
- na ubezpieczenie zdrowotne za miesiące od grudnia 2004 r. do sierpnia 2006 r. w kwocie 23.622,98 zł, w tym należność główna - 14.753,86 zł i odsetki liczone na dzień 20 grudnia 2010 r. - 8.869 zł;
- na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za miesiące od grudnia 2004 r. do sierpnia 2006 r. w kwocie 8.730,99 zł, w tym należność główna - 5.447,99 zł i odsetki liczone na dzień 20 grudnia 2010 r. - 3.283 zł (decyzja ZUS k. 64-65, k. 62-63 akt ZUS).

(...) spółki z o.o. prowadzona była egzekucja z tytułu zaległości w Urzędzie Skarbowym i w ZUS.

Pismem z dnia 15 października 2007 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego Ł. zwrócił organowi rentowemu tytuły wykonawcze obejmujące zaległe składki wystawione na (...) spółkę z o.o. z uwagi na bezskuteczność egzekucji.

Naczelnik Urzędu Skarbowego poinformował, że pod adresem siedziby firmy nie ma możliwości prowadzenia dalszej egzekucji. Zastosowany środek egzekucyjny, w postaci zajęcia konta w Raiffeisen Bank, nie umożliwił realizacji zaległości. Pismem z dnia 2 listopada 2006 r. Bank poinformował Urząd Skarbowy o zamknięciu rachunku. Podjęte przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w dniu 10 maja 2007 r. zarządzenie otwarcia środków transportu, lokali, innych pomieszczeń oraz schowków zajmowanych przez spółkę (...) nie doprowadziło do dokonania dalszych czynności z uwagi na fakt, że firma wynajmowała dwa pomieszczenia od spółki z o.o. (...). Spółka nie miała żadnych towarów handlowych i ruchomości.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy powołując się na treść art. 116 § 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. - Ordynacja Podatkowa w zw. z art. 31 ustawy z 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych uznał odwołania za nieuzasadnione, bowiem w jego ocenie ZUS wykazał spełnienie okoliczności, od zaistnienia których uzależnione jest przeniesienie odpowiedzialności za zaległości składkowe na członków zarządu Spółki (...),

Sąd stwierdził bowiem, iż **niewątpliwie**, przez okres, za który powstały zaległości składkowe na rzecz ZUS, odwołujący pełnili funkcje członków zarządu (...) sp. z o.o. Prowadzone przeciwko spółce postępowanie egzekucyjne nie ujawniło żadnych ruchomości o wartości handlowej, dochodów ani innych wierzytelności, do których można skierować egzekucję. Bezskuteczność egzekucji stwierdził Naczelnik Urzędu Skarbowego Ł. w październiku 2007 r. zwracając organowi rentowemu tytuły wykonawcze obejmujące zaległe składki wystawione na (...) spółkę z o.o. Aktualnie spółka (...) nie posiada żadnego majątku ani praw, z którego mogłaby być prowadzona egzekucja. Wnioskodawcy żadnego mienia, z którego egzekucja umożliwiłaby zaspokojenie zaległości składkowych, nie wskazali a tym samym nie została w ich przypadku spełniona przesłanka, o której mowa w art. 116 § 1 pkt. 2 Ordynacji podatkowej, które pozwalałby zwolnić ich od odpowiedzialności za zobowiązania spółki z o.o. wobec ZUS. **Spółka nie wykazała również, iżby we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości.** Odwołujący się I. O. i P. J. braku swojej winy w niezgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości upatrywali w niemożności podejmowania samodzielnie decyzji dotyczących spółki. Zdaniem Sądu, nie ulega żadnej wątpliwości, iż obydwaj wnioskodawcy musieli zdawać sobie sprawę ze złej sytuacji finansowej spółki, choćby z samego faktu prowadzonej egzekucji z tytułu zaległości zarówno wobec Urzędu Skarbowego jak i wobec ZUS-u. Wymaga tylko w tym miejscu przypomnienia, że zaległości wobec ZUS-u z tytułu nieopłaconych składek sięgają kwietnia 2003 r. A zatem co najmniej od kwietnia

2003 r. spółka miała już problemy finansowe z regulowaniem należności wobec swoich wierzycieli. Okoliczność, że wszystkie decyzje w spółce podejmował wyłącznie jej udziałowiec J. O., zdaniem Sądu Okręgowego, nie zwalnia wnioskodawców z odpowiedzialności za zobowiązania spółki. Sąd podkreślił, że to urzędujący członek zarządu jest osobą formalnie powołaną do składu zarządu i pełniącą funkcję jako organ osoby prawnej. Atrybuty te traci on dopiero w razie odwołania, rezygnacji lub upływu czasu, na jaki został powołany. Z samej istoty funkcji członka zarządu wynika, iż należy do niego prawo prowadzenia spraw spółki i do jej reprezentacji na zewnątrz we wszystkich czynnościach sądowych i pozasądowych spółki, którego to prawa reprezentacji nie można ograniczyć ze skutkiem prawnym wobec osób trzecich (art. 204 k.s.h.). Pełnienie funkcji członka zarządu jest przy tym funkcją dobrowolną a charakter prawny tej funkcji oznacza nie tylko obowiązek wykonywania czynności zarządzających, ale oznacza też zwiększony zakres odpowiedzialności, w tym odpowiedzialności za skutki działań kierowanej spółki.

Odnosząc się do zarzutu jaki odwołujący się sformułowali w odwołaniu o wszczęciu postępowania w sprawie odpowiedzialności osoby trzeciej bez uprzedniego doręczenia decyzji określającej wysokość zobowiązania z tytułu składek i odsetek, czym organ rentowy miał naruszyć przepis art. 108 § 2 pkt. 2 lit. a i d Ordynacji podatkowej, Sąd Okręgowy zważył, że przepis art. 108 § 2 Ordynacji podatkowej - jako nie wymieniony w art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych - nie ma zastosowania do należności składkowych. Początek biegu terminu, o którym mowa w przepisie art. 118 § 1, powiązано z datą powstania zaległości podatkowej, który biegnie on od końca roku kalendarzowego, w którym to zdarzenie miało miejsce, i trwa nieprzerwanie aż do upływu 5 lat. Zatem w tym przypadku końcem terminu do wydania decyzji o odpowiedzialności osób trzecich będzie ostatni dzień grudnia piątego roku po roku, w którym powstała zaległość podatkowa.

W rozpoznawanej sprawie skarżonymi decyzjami zostały objęte należności z tytułu nieopłaconych składek za okres od grudnia 2004 r. do sierpnia 2006 r. Składka za miesiąc grudzień 2004 r., zgodnie z art. 47 ust. 1 pkt. 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, była wymagalna w terminie do dnia 15 stycznia 2005 r. Z dniem zatem 16 stycznia 2005 r. spółka zaczęła zalegać z płatnością składki za miesiąc grudzień 2005 r. Wobec tego dzień 31 grudnia 2010 r. był ostatnim dniem do wydania decyzji o odpowiedzialności osób trzecich za składki należne za najwcześniejszy miesiąc - grudzień 2004 r. Skarżone decyzje zostały wydane w dniu 20 grudnia 2010 r. czyli przed upływem tego terminu.

Stosownie do wyników postępowania, na podstawie art. 98 kpc, oraz § 2 ust. 2 w zw. z § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. i w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z Sąd Okręgowy obciążył wnioskodawców obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionymi przez organ rentowy.

Powyższe orzeczenie zaskarżył apelacją P. J. zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania tj:

- **art. 233 § 1 k.p.c.** poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, zaniechanie całościowej oceny dowodów i ich wnikliwego zbadania, poprzez pominięcie faktu doręczenia wnioskodawcy decyzji w sprawie NR (...)w dniu 5 stycznia 2011 roku,

- **art. 328 § 2 k.p.c.** poprzez brak całościowego opisu stanu faktycznego oraz wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, poprzez lakoniczne odniesienie się do zarzutu przedawnienia oraz nieuzasadnienie w kompleksowy sposób podstawy prawnej wyroku w tym zakresie;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego - **art. 118 § 1 w zw. z art. 70** ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż wskazany w nim 5-letni termin odnosi się do wydania decyzji podatkowej, w sytuacji gdy zgodnie z wykładnią systemową i celowościową ww. artykułu wskazany w nim 5-letni termin odnosi się do doręczenia decyzji podatkowej.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez jego uchylenie i uwzględnienie odwołania jak również zmianę postanowienia w przedmiocie rozstrzygnięcia o kosztach procesu i

zasądzenie ich od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy ewentualnie, o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, pozostawiając temu Sądowi orzeczenie o kosztach procesu. Ponadto apelujący wniósł o zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest nieuzasadniona.

W pierwszej kolejności podniesienia wymaga, że art. 378 § 1 k.p.c. wyznacza przedmiotowe i podmiotowe granice rozpoznania sprawy przez sąd drugiej instancji, przez które rozumie się granice wniosków i zarzutów apelacji. W związku z tym Sąd Apelacyjny uznaje za bezsporne ustalenia Sądu pierwszej instancji co do przesłanek odpowiedzialności za zaległości składkowe spółki (...) członków zarządu I. O. oraz apelującego P. J.. Okoliczności te nie zostały bowiem zakwestionowane w przedmiotowym środku zaskarżenia, a ocena materiału dowodowego dokonana w oparciu o niewadliwie ustalony stan faktyczny sprawy jest, w ocenie Sądu Apelacyjnego prawidłowa, spełniająca wymogi art. 233 § 1 k.p.c.

Natomiast zarzuty apelacji sprowadzają się do wykazania przedawnienia odpowiedzialności P. J. na podstawie art. 118 § 1 Ordynacji podatkowej.

W ocenie skarżącego określony w art. 118 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa 5-letni termin do wydania decyzji o odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej upłynął. Zdaniem apelującego termin „wydanie decyzji” powinno być interpretowane szerzej i zgodnie z wykładnią systemową i celowościową w/w artykułu powinna wiązać się nie tylko z jej fizycznym sporządzeniem, ale także z jej doręczeniem osobie zainteresowanej.

Oczywistym jest, że możliwość skutecznego rozciągnięcia odpowiedzialność za zaległości podatkowe i inne należności pierwotnego dłużnika na osobę trzecią wiąże się z wydaniem decyzji o jej odpowiedzialności w prawem przewidzianym terminie. Zgodnie z art. 118 § 1 Ordynacji podatkowej nie można wydać decyzji o odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej, jeżeli od końca roku kalendarzowego, w którym powstała zaległość podatkowa, upłynęło 5 lat. Początek biegu terminu, o którym mowa w analizowanym przepisie, powiązано z datą powstania zaległości podatkowej w rozumieniu art. 51 § 1 ustawy. Biegnie on od końca roku kalendarzowego, w którym to zdarzenie miało miejsce, i trwa nieprzerwanie, aż do upływu 5 lat.

Interpretacja tego przepisu ma istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy bowiem z bezspornego stanu faktycznego wynika, że decyzja organu rentowego wydana została w dniu 20 grudnia 2010 roku, natomiast doręczona została wnioskodawcy 5 stycznia 2011 roku, a zatem jak podnosi skarżący po okresie przewidzianym w art. 118 § 1 ordynacji podatkowej.

Zauważenia jednak wymaga, że przedawnienie powiązано z wydaniem, a nie doręczeniem decyzji, choć jak słusznie wywodzi skarżący w apelacji – w orzecznictwie był także prezentowany pogląd, według którego pojęcie "wydanie decyzji" - użyte w art. 118 § 1 o.p. - obejmuje również doręczenie decyzji osobie trzeciej przed upływem 5-letniego terminu, a odmienna wykładnia tego przepisu, ograniczająca znaczenie tego pojęcia do "nadania decyzji wymaganej formy, opatrzonej datą", pozbawiałaby ten przepis funkcji ochronnych dla osoby trzeciej ponoszącej odpowiedzialność za cudzy dług (wyrok NSA z dnia 6 stycznia 2006 r., II FSK 135/05, ONSA WSA 2006, nr 6, poz. 163). Pogląd ten obecnie należy uznać jako odosobniony.

Sąd Apelacyjny powyższego poglądu nie podziela. Akceptuje natomiast wykładnię pojęcia „wydania decyzji” użytego w art. 118 § 1 o.p., jako nie obejmującej jej doręczenia osobie trzeciej przed upływem pięcioletniego terminu.

W postanowieniu z dnia 3 lutego 2012r. (II UK 263/11, LEX nr 1215441) Sąd Najwyższy jednoznacznie stwierdził, że „nie można już mówić o rozbieżności w orzecznictwie i braku utrwalonej wykładni art. 118 § 1 Ordynacji podatkowej (...), a ostatnie orzecznictwo Sądu Najwyższego potwierdza wskazane w nim poprzednie wyroki tego Sądu (z 7 kwietnia

2010 r., I UK 340/09; z 16 listopada 2009 r., II UK 111/09; z 4 sierpnia 2009 r., I UK 85/09), przyjmujące, że określone w tym przepisie przedawnienie wiąże się tylko z wydaniem, a nie z doręczeniem decyzji. Sąd Najwyższy również w ostatnich wyrokach stwierdza, że pojęcie wydania decyzji, określonej w art. 118 § 1 nie oznacza jej doręczenia (wyroki z 22 listopada 2010 r., III UK 27/10, LEX nr 786815; z 16 marca 2011 r., I UK 330/10, LEX nr 848138). Orzecznictwo Sądu Najwyższego jest więc w tym zakresie utrwalone. (...). Ostatnie orzecznictwo Sądów Administracyjnych również potwierdza jednolity - a więc nie inny niż w Sądzie Najwyższym - kierunek wykładni art. 118 § 1 (zob. wyroki NSA z 3 marca 2011, I FSK 350/10, POP 2011/5/450 i z 16 kwietnia 2010 r., I FSK 484/09, LEX nr 594005; WSA w Gorzowie Wielkopolskim z 18 listopada 2010 r., I SA/Go 588/10, LEX nr 748540/10; WSA w Warszawie z 16 grudnia 2009 r., VIII SA/Wa 286/09, LEX nr 558258).”

Skarżący nie wskazuje zatem na argumentację, która by podważała przyjętą wykładnię lub prowadziła do innej wykładni.

Na marginesie zauważenia wymaga, że nie ma racji skarżący, iż decyzja o odpowiedzialności osoby trzeciej wydana na podstawie art. 118 § 1 Ordynacji podatkowej ma charakter konstytucyjny.

Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika bowiem, że dla odpowiedzialności członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z tytułu zaległości składkowych spółki na ubezpieczenie społeczne nie jest wymagane uprzednie wydanie przez organ rentowy decyzji ustalającej zobowiązanie płatnika składek. W wyroku z dnia 25 lutego 2010 r. (II UK 226/09) Sąd Najwyższy wskazał, że zasada, iż orzeczenie o odpowiedzialności osoby trzeciej musi być poprzedzone wydaniem i doręczeniem decyzji podatkowej podmiotom odpowiadającym za zobowiązania podatkowe przed osobą trzecią, nie ma zastosowania do należności z tytułu składek. Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne wynikają ze zobowiązania powstającego z dniem zaistnienia zdarzenia, z którym przepisy prawa ubezpieczeń społecznych łączą powstanie takiego zobowiązania. Obowiązek samoobliczenia i opłacenia składek na ubezpieczenie społeczne powstaje zatem z mocy samego prawa za każdy okres ubezpieczenia (miesiąc kalendarzowy), a ewentualna decyzja organu ubezpieczeń społecznych ustalająca wysokość zobowiązania składkowego lub zaległości z tytułu nieopłaconych w terminie zobowiązań składkowych ma charakter wyłącznie deklaratoryjny. Oznacza to w szczególności, że zaległości w opłacaniu składek na ubezpieczenie społeczne powstają każdorazowo w datach zaktualizowania się obowiązku samoobliczenia i opłacenia składki na ubezpieczenie społeczne w terminach określonych w przepisach prawa ubezpieczeń społecznych. Inaczej rzecz ujmując, nieopłacona w ustawowo określonym terminie składka na ubezpieczenie społeczne powoduje powstanie od tej daty zaległości składkowej z mocy samego prawa (zob. w szczególności uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2006 r., I UK 126/06, OSNP 2007 nr 21 - 22, poz. 331; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2008 r. I UK 187/07, OSNP 2009/7-8/104, uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 13 maja 2009, I UZP 4/09).

W związku z powyższym skoro zarzut przedawnienia jest bezzasadny, a skarżąca nie wykazała w toku postępowania żadnych okoliczności, które skutkowałyby uznaniem skarżonej decyzji za błędną, Sąd Apelacyjny uznał apelację wnioskodawcy za nieuzasadnioną i na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.